

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Apat

Ang Plomada

Jeff Pippenger

2023-11-27

Tinatalakay natin ang “pitong ulit” ng Levitico dalawampu’t anim, gaya ng inilalarawan sa aklat ni Daniel. Ginagawa natin ito sapagkat isa sa mga katangiang propetiko ng “pitong ulit” ay kumakatawan ito sa “batong katitisan” na itinakwil ng mga tagapagtayo. Ibinibigyang-kahulugan ko ang batong katitisan na kinakatawan sa Kasulatan bilang isang katotohanang maaaring makita, ngunit hindi nakikita. Sa mga nakakakita nito, ito’y mahalaga; ngunit sa mga hindi nakakakita nito, hindi lamang ito ang kanilang katitisan, kundi ito rin ang batong dumudurog sa kanila hanggang maging alabok.

Nang ipinahayag ni Cristo ang batong itinakwil ng mga tagapagtayo, tinukoy Niya na ang batong panulok ay magiging "pangulo sa panulok." Ang mensahe ng batong itinakwil sa Kasulatan ay palaging may kinalaman sa paglaktaw ng Diyos sa dating bayang nasa tipan, samantalang kasabay nito’y nakikipagtipan Siya sa isang bayang noon ay hindi bayan ng Diyos.

Sinabi sa kanila ni Jesus, Hindi ba ninyo kailanman nabasa sa mga Kasulatan: Ang batong itinakwil ng mga tagapagtayo, siya rin ang naging pangulong batong panulukan; ito’y gawa ng Panginoon, at kahanga-hanga sa ating mga mata? Kaya nga sinasabi ko sa inyo, ang kaharian ng Diyos ay aalisin sa inyo at ibibigay sa isang bansang nagbubunga ng mga bunga nito. At ang sinumang mabuwal sa batong ito ay madudurog; ngunit ang sinumang mabagsakan nito, gagawin nitong pulbos. Mateo 21:42-44.

Ang unang “propesiyang ukol sa panahon” na itinuro kay William Miller ng mga banal na anghel ay ang “pitong panahon” ng Levitico kabanata dalawampu’t anim. Sinimulan ng Adbentismong Laodiceano ang proseso ng paggiba sa mga saligang katotohanan na binuo ng Panginoon sa pamamagitan ng ministeryo ni Miller, sa pagtanggì sa pinakauna sa mga natuklasan ni Miller. Walang pasubali, anumang propetikong paglalarawan ng isang banal na saligan ay isang paglalarawan kay Cristo, na Siyang “Bato,” kaya ang pagtanggì sa “pitong panahon” noong 1863 ay hindi lamang nagtutukoy sa pasimula ng proseso ng pagtanggì sa mga saligang katotohanan, kundi kumakatawan din sa isang pagtanggì kay Cristo. Gaya ng patotoo ni Cristo tungkol sa batong itinakwil, tinukoy din ni Pedro na isa sa mga propesiyang kaugnay ng batong saligan ay na sa wakas ay magiging “ang ulo ng panulukan.”

Kaya’t nasasaad din sa kasulatan, Narito, naglalagay ako sa Sion ng pangulong batong-panulok, hinirang, mahalaga; at ang sumasampalataya sa kaniya ay hindi mapapahiya. Sa inyo ngang sumasampalataya, siya’y mahalaga; ngunit sa mga suwail, ang batong itinakwil ng mga tagapagtayo, siya rin ang ginawang ulo ng panulukan, at batong katitisan, at malaking batong pang-ikadadapa; sa makatuwid baga’y sa mga natitiosod sa salita, sapagkat sila’y mga suwail, na dito rin sila’y itinalaga. Ngunit kayo ay isang lahing hirang, isang maharlikang pagkasaserdote, isang bansang banal, isang bayang natatangi; upang inyong

ipahayag ang mga kapurihan niya na tumawag sa inyo mula sa kadiliman tungo sa kaniyang kahanga-hangang liwanag: na noong una ay hindi bayan, ngunit ngayo’y bayan ng Diyos; na noon ay hindi kinahabagan, ngunit ngayo’y kinahabagan. 1 Pedro 2:6-8.

Ang batong saligan sa pasimula ng Adbentismo ay nagiging pangulo sa panulukan. Sumasang-ayon si Isaias kina Cristo at Pedro, at ginagamit ni Isaias ang batong saligan upang katawanin ang isang bayang tipan na pinalalampasan para sa isang bagong bayang tipan. Sa kaniyang patotoo, kinakatawan niya ang isang uring nakipagtipan sa kamatayan, at tumanggap ng isang kasinungalingan. Ang kasinungalingang kanilang tinanggap ay yaong kasinungalingang kinikilala ni Pablo bilang nagdudulot ng matinding pagdaraya sa mga nakipagtipan sa kamatayan, sapagkat hindi nila tinanggap ang pag-ibig sa katotohanan.

Kaya nga, pakinggan ninyo ang salita ng Panginoon, kayong mga manunuya, na namumuno sa sambayanang ito na nasa Jerusalem. Sapagkat inyong sinabi, Nakipagtipan kami kay Kamatayan, at nakipagkasundo kami sa Impiyerno; kapag dumaan ang umaapaw na hagupit, hindi kami aabutan nito: sapagkat ginawa naming kanlungan ang kasinungalingan, at sa ilalim ng kabulaanan ay nagkubli kami: Kaya ganito ang sabi ng Panginoong Diyos, Narito, naglalagay ako sa Sion ng isang batong saligan, isang batong sinubok, isang mahalagang panulukang bato, isang matibay na saligan: ang sumasampalataya ay hindi magdadalos-dalos. At ilalapat ko ang kahatulan sa pising panukat, at ang katuwiran sa hulog: at wawalisin ng graniso ang kanlungan ng kasinungalingan, at aapawan ng tubig ang kublihan. At ang inyong pakikipagtipan kay Kamatayan ay mapapawalang-saysay, at ang inyong kasunduan sa Impiyerno ay hindi mananatili; kapag dumaan ang umaapaw na hagupit, kayo’y yuyurakan nito. Isaias 28:14-18.

Ang “pitong panahon” ay naikubli sa ilalim ng mga kabulaanan, at kapag nilampasan ng Diyos ang Kaniyang dating bayang nasa tipan at pumasok sa tipan kasama ang isang daan at apatnapu’t apat na libo, ang batong panulukan na dati’y itinakwil ay aangat upang maging “ulo” ng panulukan. Para sa mga nakauunawa sa katotohanang ito, ito ay mahalaga, at para sa mga hindi, ang batong nagiging “ulo” ng panulukan ay hindi lamang sila dinudurog, kundi, sa talinghagang diwa, ay nagiging kanilang lapida.

Sa aklat ni Daniel, sa kabanata walo at talatang labinsiyam, natatagpuan natin ang “huling wakas” ng poot, kaya’t natutukoy na dapat ay mayroon ding “unang wakas” ng poot. Ang panahong mula 677 BK hanggang Oktubre 22, 1844 ay kumakatawan sa panahong yuyurakan ang santuwaryo (at ang hukbo). Ngunit ang kapapahan ay magtatagumpay hanggang sa maisakatuparan ang poot, ayon sa Daniel kabanata labing-isa, talatang tatlumpu’t anim. Kung ang wakas ng poot sa kabanata walo ay kumakatawan sa katapusan ng isang yugto ng panahon, kung gayon ang wakas ng poot sa kabanata labing-isa ay kumakatawan din sa katapusan ng isang yugto ng panahon. Ito ang malinaw na itinuturo ng Bibliya, bagaman ang katotohanang ito ay tinakpan ng mga kasinungalingan ng mga nakipagtipan sa kamatayan.

Ang katapusan ng dalawang poot ay kumakatawan sa katapusan ng magkaparehong haba ng panahon, sapagkat kapwa iyon ay kaganapan ng iisang sumpa ng dalawang libo limang daan at dalawampung taon ng pagkakalat, pagkabihag at pagkaalipin. Ang hilagang kaharian ang unang

dumanas ng pagkakalat, pagkabihag at pagkaalipin ng “pitong panahon,” noong 723 BC nang dinala sila ng hari ng Asiria bilang mga bihag. Ang katimugang kaharian ay dumanas ng gayunding kapalaran noong 677 BC. Pinagtitiyay ni Jeremias ang katotohanang ito.

Ang Israel ay isang tupang nangalat; itinaboy siya ng mga leon: una, nilamon siya ng hari ng Asiria; at sa huli, itong si Nebukadnezar na hari ng Babilonia ay binali ang kaniyang mga buto. Jeremias 50:17.

Tinutukoy ni Jeremias ang isang sunud-sunod na paghuhukom. Ibinagsak ng mga Asirio ang hilagang kaharian noong 723 BK, pagkatapos ay dinakip nila si Manases at dinala siya sa Babilonia, ang kanilang kabisera, noong 677 BK. Pagkatapos ay dinakip ni Nebukadnezar si Jehoiakim, at dito nagsimula ang pitumpung taon ng pagkatapon noong 606 BK. Pagkatapos ay dinakip ni Nebukadnezar si Zedekias at winasak ang Jerusalem noong 586 BK.

Binalaan na ang kahariang timog na daranas sila ng gayunding kahihinatnan tulad ng sa kahariang hilaga kung magpapatuloy sila sa kanilang paghihimagsik. Ang hatol sa kahariang hilaga ay isasakatuparan sa kahariang timog, at ang sagisag ng hatol na iyon ay isang pisi na iuunat sa ibabaw ng Juda. Sa patotoo ni Isaias, ito’y simpleng "ang pisi," ngunit sa sumusunod na sipi, ang "pisi" ay ang "pisi ng Samaria."

Kaya’t ganito ang sabi ng Panginoong Diyos ng Israel: Narito, magdadala ako ng gayong kasamaan laban sa Jerusalem at Juda, na ang sinumang makarinig nito ay manginginig ang magkabilang tainga. At iuunat ko sa Jerusalem ang panukat na pisi ng Samaria, at ang panukat na tingga ng sambahayan ni Ahab; at papahirin ko ang Jerusalem na gaya ng pagpapahid ng isang tao sa isang pinggan, pinapahiran ito at ibinabaligtad na patiwari. At pababayaan ko ang nalabi sa aking mana, at ibibigay ko sila sa kamay ng kanilang mga kaaway; at sila’y magiging bihag at samsam sa lahat ng kanilang mga kaaway; sapagkat gumawa sila ng kasamaan sa aking paningin, at ginalit nila ako, mula sa araw na ang kanilang mga magulang ay lumabas mula sa Egipto hanggang sa araw na ito. 2 Hari 21:12-15.

May dalawang pananalitang propetiko sa mga talatang binanggit na dapat isaalang-alang. Ang una ay ang panginilabot ng mga tainga, at ang ikalawa ay ang panimbang. Sa mga talatang ito, ang pisi ng Samaria ay tinukoy din bilang panimbang ng bahay ni Ahab. Ang pisi at ang panimbang ay mga kasangkapan ng paghatol, na ginagamit sa gawain ng pagtatayo. Ipinahahayag sa mga talatang ito na ang gayunding hatol na isinagawa laban sa Hilagang Kaharian—na kinakatawan ng Samaria at ng bahay ni Ahab—ay ipatutupad sa Juda at Jerusalem. Nang ipahayag ang babala, ang Hilagang Kaharian ng Israel ay nasalakay na, nasakop, nawasak, at dinala na sa pagkaalipin. Ang mensahe ng paghatol ng Diyos ay nagdudulot ng panginilabot ng mga tainga sa mga nakaririnig ng babala. Ang panimbang at ang panginilabot ng mga tainga ay kapwa nababanggit sa Kasulatan nang tig-tatlong ulit. Sa bawat pagkakataon, kinakatawan nila ang poot ng Diyos laban sa Kanyang sariling bayan.

At dumating ang Panginoon, at tumayo, at tumawag, gaya ng sa mga naunang pagkakataon, “Samuel, Samuel.” Nang magkagayo’y sumagot si Samuel, “Magsalita ka; sapagkat nakikinig ang iyong lingkod.” At sinabi ng Panginoon kay Samuel, “Narito, gagawa ako ng isang bagay

sa Israel, na ang dalawang tainga ng bawat makarinig nito ay manginginig. Sa araw na yaon ay isasakatuparan ko laban kay Eli ang lahat ng mga bagay na aking sinabi hinggil sa kaniyang sambahayan; kapag sinimulan ko, tatapusin ko rin.” 1 Samuel 3:10-12.

Ang pagbagsak ng sambahayan ni Eli ang hulang ikanginginig ng dalawang tainga ng sinumang makarinig nito. Ang panginginig ng mga tainga, sa kapanahunan ni Samuel, ay sumasagisag sa paglampas sa sambahayan ni Eli. Ang katuparan ng hulang ibinigay kay Samuel ay ang pagbagsak ng sambahayan ni Eli at ang pagtatatag kay Samuel bilang propeta. Si Samuel ay kumakatawan sa isang bayan na, ayon kay Pedro, noong una’y hindi bayan ng Diyos, ngunit ngayo’y bayan na; sapagkat nang itatag si Samuel bilang propeta, nawasak ang sambahayan ni Eli. Si Jeremias ay naghayag din ng hatol laban sa pamunuan ng Jerusalem na nagpapanginig sa mga tainga.

At iyong sabihin, Dinggin ninyo ang salita ng Panginoon, O mga hari ng Juda, at kayong mga nananahan sa Jerusalem; ganito ang sabi ng Panginoon ng mga hukbo, ang Diyos ng Israel: Narito, magpapasapit ako ng kasamaan sa dakong ito, na sinumang makarinig nito, manginginig ang kaniyang mga pakinig. Jeremias 19:3.

Ang tatlong pagbanggit tungkol sa pangingilabot ng mga tainga ay pawang kaugnay ng isang bayang nasa tipan na nakipagtipan sa kamatayan, at pagkatapos ay sinalakay, nalupig, winasak, pinangalat, at dinala sa pagkaalipin. Ang pangingilabot ng mga tainga ay isang sagisag ng kahatulan ng poot ng Diyos, at ang sagisag ng kahatulang iyon ay inilalarawan din nang makaitlo sa Kasulatan, sa pamamagitan ng salitang "plummet." Nabasa na natin ito sa Ikalawang mga Hari at sa Isaias, ngunit may isa pang pagbanggit ng "plummet" sa Kasulatan, at sa pagbanggit na iyon ang salitang "plummet" ay isinalin mula sa ibang salitang Hebreo kaysa sa naunang dalawang pagbanggit.

At ang anghel na nakipag-usap sa akin ay muling dumating, at ginising ako, gaya ng isang ginising mula sa kaniyang pagtulog, at sinabi sa akin, Ano ang nakikita mo? At aking sinabi, Tumingin ako, at narito, isang kandelerong na pawang ginto, na may isang mangkok sa ibabaw nito, at ang pitong ilawan nito ay naroon, at pitong tubo para sa pitong ilawan, na nasa ibabaw niyon; at may dalawang punong olibo sa tabi nito, ang isa sa kanan ng mangkok, at ang isa sa kaliwa nito. Kaya’t sumagot ako at nagsalita sa anghel na nakipag-usap sa akin, na nagsasabi, Ano ang mga ito, panginoon ko? Nang magkagayo’y ang anghel na nakipag-usap sa akin ay sumagot at sinabi sa akin, Hindi mo ba nalalaman kung ano ang mga ito? At aking sinabi, Hindi, panginoon ko. Kung magkagayo’y sumagot siya at nagsalita sa akin, na sinasabi, Ito ang salita ng Panginoon kay Zorobabel, na nagsasabi, Hindi sa pamamagitan ng lakas, ni sa pamamagitan ng kapangyarihan, kundi sa pamamagitan ng aking Espiritu, sabi ng Panginoon ng mga hukbo. Sino ka, O malaking bundok? sa harap ni Zorobabel ikaw ay magiging kapatagan; at kaniyang ilalabas ang batong-ulo nito na may hiyawan, na nagsisigaw, Biyaya, biyaya sa kaniya. Bukod dito ay dumating sa akin ang salita ng Panginoon, na nagsasabi, Ang mga kamay ni Zorobabel ang naglagay ng saligan ng bahay na ito; ang kaniyang mga kamay ang tatapos din nito; at iyong malalaman na ang Panginoon ng mga hukbo ang nagsugo sa akin sa inyo. Sapagkat sino ang humamak sa araw ng maliliit na bagay? sapagkat sila’y magagalak, at makakakita ng panukatang tingga sa kamay ni Zorobabel, kasama yaong pito; sila ang mga mata ng Panginoon, na nagsisiparoo’t parito sa buong lupa. Nang magkagayo’y sumagot ako,

at sinabi sa kaniya, Ano ang dalawang punong olibo sa kanan ng kandelero at sa kaliwa nito? At sumagot akong muli, at sinabi sa kaniya, Ano itong dalawang sanga ng olibo na sa pamamagitan ng dalawang gintong tubo ay nagbubuhos ng gintong langis mula sa kanilang sarili? At sinagot niya ako at sinabi, Hindi mo ba nalalaman kung ano ang mga ito? At aking sinabi, Hindi, panginoon ko. Nang magkagayo'y sinabi niya, Ito ang dalawang pinahiran ng langis, na nakatayo sa tabi ng Panginoon ng buong lupa. Zacarias 4:1-14.

Ang salitang isinalin na “plummet” sa Ikalawang mga Hari at sa Isaias dalawampu't walo ay “mishqal,” at ang ibig sabihin nito ay isang timbang. Sa kapwa talata, isang timbang (plummet) ang idaragdag sa pisi ng panukat. Ang timbang ang ginagamit sa timbangan, at kumakatawan sa paghatol. Ang pisi na may timbang ay pisi ng paghatol. Ang pisi ng Samaria ay ang yugto ng “pitong panahon,” o dalawang libo limandaan at dalawampung taon. Ang gayunding panahon ay ilalapat sa kahariang timog, gaya ng ipinataw na sa kahariang hilaga. Ang wakas ng alinmang pisi ay tinutukoy sa aklat ni Daniel bilang alinman sa wakas ng huling poot o ng unang poot. Ang panahong ito ay inilalarawan sa aklat ni Daniel bilang panahong yuyurakan ang Jerusalem at ang hukbo ng dalawang mapanirang kapangyarihan ng paganismo at ng kapapahan. Magsisimula ang kapuwa panahong iyon kapag nilusob, nasakop, at winasak ang kani-kanilang mga kabisera, at ang kanilang mga mamamayan ay dinalang bihag sa pagkaalipin.

Ngunit sa Zacarias, ang salitang “plummet” ay nabuo sa pamamagitan ng pagsasama ng dalawang salitang Hebreo. Ang unang salita ay “eben”, at ang kahulugan nito ay “magtayo”, at nangangahulugan din ito ng “isang bato”. Ibig sabihin nito ay “batong panggusali”. Pagkatapos ay iniuugnay ang salitang iyon sa salitang Hebreo na “bediyil”, na ang kahulugan ay “maghiwalay o magbukod”. Ang “plummet” sa Zacarias ay ang batong pinagtatayuan at nagbubunga ng pagkakabukod at paghihiwalay. Ang paghihiwalay ay sa pagitan ng dalawang uri ng mga sumasamba: ang isa, na nagagalak kapag nakikita nila ang bato, ginagawa itong pangulo sa kanilang panulok, at nagtatayo sa ibabaw nito; at ang isa pa, na hindi ito nakikita, itinatakwil ito, natitiso dito, at sa wakas ay dinudurog sila nito, na siya namang nagiging kanilang batong pantanda o lapida. Ang isang uri ay nakikipagtipan sa buhay, ang isa nama'y nakikipagtipan sa kamatayan.

Sa kasaysayan ni Zacarias, ang sinaunang Israel ay kalalabas pa lamang mula sa Babilonia upang muling itayo at ipanumbalik ang Jerusalem. Itinalaga si Zerubabel bilang gobernador, at siya ang mangangasiwa sa gawain. Inilatag niya ang batong saligan sa pasimula ng gawain at inilagay niya ang batong tuktok, o capstone, sa pagtatapos ng gawain. Ang kahulugan ng pangalang Zerubabel ay “supling ng Babilonia.” Lahat ng mga propesiya ay tumutukoy sa mga huling araw, at ang pangalan ni Zerubabel ay sagisag ng kasaysayan ng unang mensahe ng anghel noong inilatag ang batong saligan, at ang kanyang pangalan ay sagisag din ng ikatlong mensahe ng anghel, noong inilagay ang batong tuktok, o capstone. Ang kapahayagan ng pagbubuhos ng Espiritu Santo sa alinman sa unang kilusan o sa ikalawang kilusan ay kinakatawan ng pangalang Zerubabel (supling ng Babilonia), sapagkat kinakatawan nito ang mensaheng nananawagan sa huling salinlahi ng “supling ng Babilonia” na lumabas. Kinakatawan nito ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi na naganap sa unang kilusan, at na malapit nang maganap sa huling kilusan ng Malakas na Sigaw.

Ang dalawang punong olibo, dalawang sanga ng olibo, at ang dalawang pinahiran, na kumakatawan sa mga sisidlang pinagbubuhusan ng dalawang gintong tubo ng langis:

Ang mga pinahiran na nakatayo sa piling ng Panginoon ng buong lupa ay taglay ang posisyong minsang ibinigay kay Satanas bilang kerubing tumatakip. Sa pamamagitan ng mga banal na nilalang na nakapalibot sa Kanyang trono, pinananatili ng Panginoon ang walang patid na pakikipag-ugnayan sa mga nananahan sa lupa. Ang gintong langis ay kumakatawan sa biyayang sa pamamagitan nito ay pinananatili ng Diyos na may walang patid na tustos ang mga ilawan ng mga mananampalataya, upang hindi magkurap at mapawi. Kung hindi ibinubuhos mula sa langit ang banal na langis na ito sa pamamagitan ng mga mensahe ng Espiritu ng Diyos, ang mga kapangyarihan ng kasamaan ay magtatamo ng ganap na pamamahala sa mga tao.

Nalalapastangan ang Diyos kapag hindi natin tinatanggap ang mga mensaheng ipinadadala niya sa atin. Sa gayo'y tinatanggihan natin ang ginintuang langis na ibig niyang ibuhos sa ating mga kaluluwa upang maipaabot sa mga nasa kadiliman. Kapag dumating ang tawag, "Narito, dumarating ang kasintahang-lalaki; magsilabas kayo upang salubungin siya," ang mga hindi tumanggap ng banal na langis, na hindi pinagyaman ang biyaya ni Cristo sa kanilang mga puso, ay matutuklasan, gaya ng mga dalagang mangmang, na hindi sila handang salubungin ang kanilang Panginoon. Wala sa kanila mismo ang kapangyarihang magtamo ng langis, at nauwi sa pagkawasak ang kanilang mga buhay. Ngunit kung hihilingin ang Banal na Espiritu ng Diyos, kung magsumamo tayo, gaya ni Moises, "Ipakita mo sa akin ang iyong kaluwalhatian," ang pag-ibig ng Diyos ay ibubuhos sa ating mga puso. Sa pamamagitan ng mga ginintuang tubo, ang ginintuang langis ay ipapadaloy sa atin. "Hindi sa pamamagitan ng kalakasan, ni ng kapangyarihan, kundi sa pamamagitan ng aking Espiritu," sabi ng Panginoon ng mga Hukbo. Sa pagtanggap ng maningning na mga sinag ng Araw ng Katuwiran, ang mga anak ng Diyos ay nagliliwanag bilang mga ilaw sa sanlibutan. Review and Herald, Hulyo 20, 1897.

Paulit-ulit na itinanong ni Zacarias kung sino ang dalawang punong olibo, kaya't nabaling ang pansin sa iba't ibang sagisag hinggil sa dalawang saksi. Tinutukoy ni Sister White ang dalawang punong olibo bilang ang dalawang saksi ng Apocalipsis labing-isa.

"Tungkol sa dalawang saksi ay nagpahayag pa ang propeta: 'Ito ang dalawang punong olibo, at ang dalawang kandelyero na nakatayo sa harapan ng Diyos ng lupa.' 'Ang iyong salita,' wika ng mang-aawit, 'ay ilawan sa aking mga paa, at liwanag sa aking landas.' Apocalipsis 11:4; Awit 119:105. Ang dalawang saksi ay kumakatawan sa mga Kasulatan ng Lumang at ng Bagong Tipan." Ang Dakilang Paglalaban, 267.

Ninais ni Zacarias na maunawaan kung sino ang dalawang saksi na ito. Sa Rebolusyong Pranses, sila ang Lumang Tipan at ang Bagong Tipan. Inilarawan sila bilang sina Moises at Elias na pinaslang sa lansangan ng halimaw na umakyat mula sa kalaliman na walang hanggan. Sila'y kumakatawan sa ministeryo ng Future for America na pinaslang noong Hulyo 18, 2020.

Sa pasimula ng kabanata, matapos na magising si Zacarias, nang ang mga tuyong buto ng mga patay ay pinagtapon, ngunit hindi pa buhay, nagtanong si Gabriel, "Ano ang nakikita mo?"

Inilarawan ni Zacarias ang kaniyang nakita, at saka nagtanong, "Ano ang mga ito, panginoon ko?" Binigyang-diin ni Gabriel ang paksa ng tanong sa pamamagitan ng pagtugon sa tanong ni Zacarias sa anyo ng tanong. Tinanong niya si Zacarias, "Hindi mo ba nalalaman kung ano ang mga ito?" Pagkatapos ay sumagot si Gabriel, "Ito ang salita ng Panginoon kay Zerubbabel: Hindi sa pamamagitan ng lakas, ni sa pamamagitan ng kapangyarihan, kundi sa pamamagitan ng aking Espiritu, sabi ng Panginoon ng mga hukbo."

Ang salita ng Panginoon na ibinigay kay Zerubabel ay, "Hindi sa pamamagitan ng lakas, ni sa pamamagitan ng kapangyarihan, kundi sa pamamagitan ng aking Espiritu. Sino ka, O malaking bundok? Sa harap ni Zerubabel ay magiging kapatagan ka: at kaniyang ilalabas ang pangulong bato niyon na may mga hiyawan, na sumisigaw, 'Biyaya, biyaya sa kaniya.'"

Si Zerubbabel, ang gobernador, ay kumakatawan sa sugo na naghahanda ng daan sa pasimula at sa wakas ng kasaysayan, na sa harapan niya ay nagiging parang kapatagan ang bundok. Kinilala ni Isaias ang gawain ng gayunding sugo at sinasabi niyang kanyang "itituwid sa ilang ang daang-mataas para sa ating Diyos," at na "ang bawat lambak" ay "itataas." "Ang bawat bundok at burol" naman ay "bababain," sapagkat ang "dakilang bundok" sa harap ng gobernador na si Zerubbabel "ay magiging kapatagan."

Ang mensahe ni William Miller hinggil sa "pitong panahon" ay ibinigay sa kaniya ng Diyos. Si Zerubabel ay kumakatawan kay William Miller na naglatag ng batong-pundasyon ng "pitong panahon," at siya rin ay kumakatawan sa mga kamay na "maglalabas ng batong-ulo" na may "hiyawan, pagsigaw, Biyaya, Biyaya sa kaniya." Ang pagdodoble sa salitang "biyaya" ay kumakatawan sa mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi. Ang "hiyawan" ay kumakatawan sa gayunding mensahe na kinakatawan ng Malakas na Sigaw ng ikatlong anghel, at ang "pagsigaw" ay kumakatawan sa Sigaw sa Hatinggabi. Ang buong sipi ay tungkol sa mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi. Ito ay tungkol sa mga dalagang natulog sa kamatayan sa mga lansangan ng Apocalipsis labing-isa, na tumatahak sa libis ng mga patay na tuyong buto. Ito ay tungkol sa muling pagkabuhay ng mga patay na tuyong buto, at tungkol sa tungkuling propetiko ng "pisi ng panukat" na nakikita ng mga matatalinong dalaga na siyang nagpapagalak sa kanila.

Pagkatapos ay sinabi ni Zacarias, "Bukod dito." Ang "bukod dito" ay nangangahulugang ilapat ang sumusunod na sipi sa ibabaw ng naunang sipi. Ito ay isang pagtukoy sa prinsipyong propetiko ng "lina sa ibabaw ng linya." Tinukoy ng nakaraang diyalogo ang pagkagising sa hatinggabi ng bayan ng Diyos, na kinakatawan ni Zacarias. Paulit-ulit na binigyang-diin ng nakaraang diyalogo ang hangarin ng bayan ng Diyos sa mga huling araw na maunawaan kung sino ang dalawang saksi ng Apocalipsis labing-isa. Tinukoy ng nakaraang diyalogo na si Zorobabel ay kumakatawan sa gawain sa unang kilusan at gayundin sa gawain sa huling kilusan. Tinukoy nito na ang "mga kamay" ni Zorobabel (na kumakatawan sa kapangyarihang pantao) ang maglalagay ng batong-saligan at ng batong-tuktok, ngunit ang gawa ng kanyang mga kamay ay noon at ngayo'y natutupad lamang sa pamamagitan ng banal na kapangyarihan ng Mang-aaliw.

Ang dayalogong sumunod, na dapat ipatong sa naunang dayalogo, ay tumutukoy na kapag ang "mga kamay ni Zerubbabel" ay tinatapos ang gawain, kung magkagayo'y ang bayan ng Diyos sa

mga huling araw ay "malalaman na ang Panginoon" ay "nagsugo" kay Gabriel, ang tagapagdala ng liwanag, "sa" bayan ng Diyos. Makikilala nila ang makalangit na proseso ng pakikipag-ugnayan na siyang unang katotohanang kinakatawan kaugnay ng Pahayag ni Jesu-Cristo. Ang pagtanggap sa mensahe at gawain ni Zerubbabel ay pagtanggap sa mensaheng nagmumula kay Gabriel, na kanyang tinanggap mula kay Cristo, na Siya naman ay tumanggap nito mula sa Ama.

Pagkatapos ay tinukoy ang dalawang uri ng mga mananamba. Ang isang uri ay “naghahamak sa araw ng maliliit na bagay?” Ang kabilang uri ay “magagalak” kapag “makikita nila ang plummet sa kamay ni Zerubbabel, kasama ‘yaong pitó’ na “sila ang mga mata ng Panginoon, na nagsisiparoon at nagsisiparito sa buong lupa.” Yaong mga naghahamak sa araw ng maliliit na bagay ay naghahamak sa makasaysayang gawain ni William Miller na kinakatawan ng “plummet.” Ikinatatapat sila sa mga nagagalak kapag nakikita nila ang “plummet” sa kamay ni Zerubbabel. Ang “plummet” ni Zacarias ay ang bato sa pagtatayo na nagbubunga ng pagkakabahagi. Ang isang uri ay naghahamak sa “plummet,” sapagkat tumatanggi silang makita na ang “plummet” sa kamay ni Zerubbabel ay kasama ang “yaong pitó.” Ang salitang “pitó” na kasama ng “plummet” ay siya ring salitang Hebreo na isinalin bilang “pitong ulit” sa Levitico dalawampu’t anim.

Pagkatapos ay inuulit ni Zacarias ang katotohanang, pagkagising niya, hindi niya nalalaman kung sino ang dalawang saksi. Kaya’t nagtanong siyang muli, “Ano ang dalawang punong olibo na ito?” Inulit pa niya, itinatanong, “Ano itong dalawang sanga ng olibo na, sa pamamagitan ng dalawang gintong tubo, ay ibinubuhos ang gintong langis mula sa kanilang sarili?” At binigyang-diin ni Gabriel ang tanong sa pamamagitan ng muling pagsagot sa tanong ni Zacarias ng isang tanong, “Hindi mo ba nalalaman kung ano ang mga ito?” na ang isinagot ni Zacarias, “Hindi.” Pagkatapos ay sinabi ni Gabriel, “Ito ang dalawang pinahiran na nakatayo sa tabi ng Panginoon ng buong lupa.”

Nagsisimula ang kabanata sa paggising ni Gabriel kay Zacarias mula sa kanyang pagkakatulog. Kaya’t si Zacarias ay kumakatawan sa mga dalagang ginising sa hatinggabi, at kapag ang mga dalagang iyon ay nagising, inilalarawan silang may lubhang mabigat na pasan upang maunawaan kung ano ang kinakatawan ng dalawang saksi ng Apocalipsis, kabanata labing-isa. Lahat ng mga aklat ng Bibliya ay nagtatagpo at nagwawakas sa Aklat ng Apocalipsis. Ang lahat ng mga propeta ay nagsasang-ayon sa isa’t isa, sapagkat ang Diyos ay hindi may-akda ng kalituhan. Ang lahat ng mga propeta ay higit na nagsasalita tungkol sa mga huling araw kaysa sa kanilang sariling kapanahunan.

Gumagamit si Gabriel ng prinsipyong Alpha at Omega sa pamamagitan ng pagtukoy na si Zerubbabel ang magsisimula at magtatapos ng gawain ng pagtatayo ng templo. Ang kaniyang gawain ay inilalarawan bilang paglalagay ng batong-pundasyon sa pasimula at ng batong-tuktok sa wakas. Kinakatawan ni Zerubbabel ang kilusang Millerite at ang kilusang Future for America.

Ang inilalahad ni Gabriel kay Zacarias ay na ang gawain ng Sigaw sa Hatinggabi, maging sa kilusan ng unang anghel o sa kilusan ng ikatlong anghel, ay isinasakatuparan sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Espiritu Santo.

Habang sila'y nakahandusay na patay sa lansangan, nagalak ang sanlibutan dahil sa kanilang mga bangkay; ngunit nang sila'y bumangon, natakot ang sanlibutan at sila'y nagalak. Nagalak sila sapagkat nakita nila ang plomada ng mga 'pitong panahon' na iyon sa kamay ni Zerubbabel. Ang plomada ay ang batong pinagpapatayuan, na nagbubukod sa marurunong at sa mga mangmang.

Hindi sinasabi ni Zacarias ang “ang pito”; ang sinasabi niya ay, “yaong pito.” Nakikita nila ang kapuwa dalawang libo't limandaan at dalawampung taon ng pagkakapangalat. Ang salitang isinasaling “pito” ay siya ring salitang isinasaling “pitong ulit” sa Levitico dalawampu't anim, at kumakatawan sa “sumpa” ng pagkaalipin na ipinataw sa kapwa hilagang at timog na mga kaharian ng Israel. Tinutukoy ng Aklat ni Daniel ang “yaong pito” bilang isang una at isang huling poot.

Ang batong saligan na inilatag ni William Miller ay ang “pitong panahon,” at ang pangulong bato na inilatag ng kilusan ng ikatlong anghel ay ang “pitong panahon.” Ang mga magagalak kapag nakita nila ang “yaong pito” sa paggising ng Sigaw sa Hatinggabi ng mga huling araw ay makasaksi ng isang pagkakabahagi at paghihiwalay ng mahalaga at ng hamak. Ang mga mahalaga ay magagalak habang pumapasok sila sa ganap na pagkakaisa, at ang mga hamak ay malalaman nang huli na wala silang langis na patuloy na bumababa sa pamamagitan ng dalawang gintong tubo. Ang katotohanang sanhi ng kagalakan para sa isang hanay ay magiging batong katitisan sa kabilang hanay, bagaman maaari itong makita ng lahat ng may kagustuhang makakita.

Gaya ng naging isang pagsubok ang “pitong panahon” sa pasimula noong 1856, nang ang Adbentismo ng Filadelfia ay lumipat tungo sa Adbentismo ng Laodicea, ang “pitong panahon” ay muli ring isang pagsubok sa katapusan, sa mismong yugto kung saan ang Adbentismo ng Laodicea ay lumilipat tungo sa Adbentismo ng Filadelfia. Ang pagsubok sa pasimula ay hindi naipasa noong 1863, sa pagtanggig sa doktrinang biblikal ng “pitong panahon.” Yaong mga babagsak sa pagsubok sa katapusan noong 2023 ay babagsak dahil sa pagtanggig sa karanasang hinihingi ng lunas na tinukoy ng “pitong panahon” sa Levitico dalawampu't anim.

Mahalagang matukoy na lubos na pinaninindigan ng aklat ni Daniel ang “pitong panahon,” bago natin simulang isaalang-alang ang mensaheng propetiko ng unang anim na kabanata ng aklat ni Daniel, sapagkat ang ikaapat at ikalimang kabanata ay tungkol sa “pitong panahon,” at tinutukoy ng mga ito ang pasimula at wakas ng dalawang sungay ng hayop na mula sa lupa sa Apocalipsis kabanata labing-tatlo.

Sisimulan natin ang ating pagsasaalang-alang sa yaong unang anim na kabanata sa susunod na artikulo.

Ang liwanag na tinanggap ni Daniel mula sa Diyos ay ibinigay partikular para sa mga huling araw na ito. Ang mga pangitaing nakita niya sa mga pampang ng Ulai at ng Hiddekel, ang malalaking ilog ng Shinar, ay ngayon ay nasa proseso na ng katuparan, at ang lahat ng mga pangyayaring inihula ay malapit nang maganap.

Isaalang-alang ang mga kalagayan ng bayan ng mga Hudyo nang ibinigay ang mga propesiya ni Daniel.

Maglaan tayo ng higit na panahon sa pag-aaral ng Banal na Kasulatan. Hindi natin nauunawaan ang salita gaya ng nararapat nating maunawaan. Ang Aklat ng Pahayag ay nagbubukas sa pamamagitan ng isang tagubilin sa atin na unawain ang pagtuturong taglay nito. “Mapalad ang bumabasa, at ang mga nakikinig sa mga salita ng propesiyang ito,” wika ng Diyos, “at tumutupad sa mga bagay na nakasulat dito; sapagkat malapit na ang panahon.” Kapag nauunawaan natin, bilang isang sambayanan, kung ano ang kahulugan ng aklat na ito para sa atin, makikita sa gitna natin ang isang dakilang muling pagsigla. Hindi natin lubos na nauunawaan ang mga aral na itinuturo nito, sa kabila ng tagubiling ibinigay sa atin na ito’y siyasatin at pag-aralan.

"Noong una ipinahayag ng mga guro na ang Daniel at ang Apocalipsis ay mga aklat na tinatakan, at ang mga tao ay tumalikod sa mga ito. Ang tabing na ang wari'y hiwaga nito ang pumigil sa marami na ito'y iangat ay inalis na ng mismong kamay ng Diyos mula sa mga bahaging ito ng Kanyang salita. Ang mismong pangalang 'Apocalipsis' ay sumasalungat sa pahayag na ito ay aklat na tinatakan. Ang 'Apocalipsis' ay nangangahulugang may isang mahalagang bagay na ibinubunyag. Ang mga katotohanan ng aklat na ito ay ipinauukol sa mga nabubuhay sa mga huling araw na ito. Nakatayo tayo, na inalis na ang tabing, sa banal na dako ng mga sagradong bagay. Hindi tayo dapat manatili sa labas. Tayo'y dapat pumasok, hindi taglay ang pabaya, walang-galang na mga pag-iisip, ni ang padalus-dalos na mga hakbang, kundi may paggalang at banal na takot. Nalalapit na tayo sa panahon na ang mga propesiya ng aklat ng Apocalipsis ay matutupad." Testimonies to Ministers, 113.